

Arrest

nr. 150 065 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 24 december 1964.

Op 13 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Ook nam de gemachtigde van de staatssecretaris op 4 oktober 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissingen diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 3 oktober 2012 met nummer 88 890 wordt de afstand van het geding vastgesteld. Op 1 augustus 2012 werden de beslissingen van 4 oktober 2011 immers ingetrokken.

Op 3 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2009 werd ingediend door :

C., N.N. [...]

nationaliteit: Nigeria geboren te Aba op 24.12.1964

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij O. B. [...] d.d. 14.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 11.03.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 07.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grand voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou zich hebben ingeschreven voor Nederlandse lessen, dat hij een schoolattest kan voorleggen, dat hij zou de Nederlandse taal redelijk beheersen en door intensieve contacten met zijn naaste omgeving, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij eigenaar zou zijn van een pand, dat hij zijn aankoopakte kan voorleggen, dat hij ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt, dat hij aldus werkbereid zou zijn, dat hij zich in het verleden bezighield met de autohandel, dat hij een huurovereenkomst kan voorleggen, dat hij een arbeidsbelofte kan voorleggen, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij attesten van bekendheid kan voorleggen en dat hij verschillende bankafschriften kan voorleggen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2007 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grand tot regularisatie vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

[...]

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de integratie en lokale verankering van verzoeker, die op zich geenszins worden betwist, onmogelijk een grond tot regularisatie kunnen vormen omdat hij reeds sedert 2007 in België verblijft maar hij in deze periode geen enkele verblijfsaanvraag indiende om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen en hij zich aldus bewust in illegaal verblijf zou hebben genesteld.

De afwezigheid van een eerdere poging om een verblijfsmachtiging te bekomen vormt aldus volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris een obstakel voor het aanvaarden van de niet-betwiste elementen van integratie en lokale verankering als grond voor regularisatie.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt geen criteria op grond waarvan een verblijfsmachtiging moet worden toegekend, noch op grond waarvan deze zou moeten worden geweigerd.

Door op dwingende wijze de voorwaarde te hanteren van een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging om de aangevoerde elementen van integratie en lokale verankering als grond voor regularisatie te kunnen aanvaarden, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf voorwaarden toe aan de wet en miskent daardoor artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door deze handelswijze beperkt de gemachtigde van de Staatssecretaris ook eigenhandig de hem door de wet toegekende discretionaire beoordelingsbevoegdheid, nu dit criterium op dwingende wijze wordt toegepast en hem derhalve geen appreciatiebevoegdheid laat.

De formulering van de bestreden beslissing is ter zake zeer duidelijk:

“Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

De “redenen” zijn blijkens lezing van de bestreden beslissing het feit dat verzoeker tot zijn aanvraag in december 2009 illegaal in het Rijk heeft verbleven en hij in die periode geen poging ondernam om zijn verblijf te regulariseren.

Uit de gebruikte bewoordingen “kan ... onmogelijk een grond tot regularisatie vormen” blijkt de dwingende wijze waarop het criterium van een eerdere regularisatiepoging of verblijfsaanvraag wordt gehanteerd om de gegrondheid van verzoekers aanvraag te beoordelen.

Verzoeker merkt hierbij ook op dat alhoewel de gemachtigde van de Staatssecretaris in de aanhef van de bestreden beslissing stelt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn ingevolge de vernietiging ervan, hij m.b.t. de elementen van integratie en lokale verankering deze alsnog de facto toepast.

Criterium 2.8A van de vernietigde instructie vereiste immers naast een minimale verblijfsduur en een bewezen lokale verankering ook een voorafgaande periode van wettig verblijf of een geloofwaardige poging daartoe (lees: een eerdere aanvraag van een verblijfsmachtiging).

Het mag dus duidelijk zijn dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag van verzoeker nog steeds heeft beoordeeld in het licht van de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 alsook dat deze criteria op een dwingende wijze worden toegepast.

De Raad van State heeft bij arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 en arrest nr. 216.651. van 1 december 2011 duidelijk gesteld dat dergelijke werkwijze een schending inhoudt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest nr. 103 507 dd. 27 mei 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In dit arrest stelde de Raad:

“[...]”

Deze rechtspraak is uiterst relevant m.b.t. het dossier van verzoeker, nu uit de bestreden beslissing inderdaad blijkt dat de op zich niet betwiste elementen van integratie en lokale verankering door de gemachtigde van de Staatssecretaris niet als grond voor regularisatie weerhouden worden om de enkele reden dat zij tot stand kwamen tijdens illegaal verblijf en er door verzoeker in de periode voorafgaand aan zijn aanvraag uit december 2009 geen pogingen tot het bekomen van een legaal verblijf werden ondernomen.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (en waarop verzoeker zijn aanvraag destijds steunde) niet meer van toepassing zijn ingevolge de arresten van de Raad van State van respectievelijk 9 december 2009 en 5 oktober 2011 waarbij voormelde instructie werd vernietigd.

Deze stelling is onjuist.

Waar de Raad van State bij arrest nr. 198.769 dd. 9 december 2009 de instructie inderdaad vernietigde, heeft dit de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van weerhouden om de inhoudelijke criteria van deze instructie onverminderd te blijven toepassen, zij het dan in het kader van de discretionaire bevoegdheid die inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is toegekend aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris.

Dit werd overigens telkenmale uitdrukkelijk vermeld in de beslissingen die de Dienst Vreemdelingenzaken nam inzake regularisatieaanvragen die op de instructie van 19 juli 2009 werden gebaseerd.

Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds aanvaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met het arrest nr. 215.571 dd. 5 oktober 2011 heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast, waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in art. 9bis Vreemdelingenwet hetwelk geen criteria bevat.

De juridische analyse welke de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen.

Ten eerste werden de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest dd. 5 oktober 2011.

Deze vernietiging gebeurde reeds bij arrest dd. 9 december 2009.

Ten tweede wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 5 oktober 2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer door de Staatssecretaris of zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gehanteerd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt.

Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan, noch tegen een weigering die ondermeer (doch niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria.

Eenvoudigweg stellen, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu heeft gedaan, dat ingevolge de aangehaalde arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord.

Een beslissing welke uitgaat van een premisse die juridisch kennelijk onjuist is, wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

De bestreden beslissing is aangetast door een manifeste tegenstrijdigheid.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn, dient echter te worden vastgesteld dat hij de facto deze criteria wel (nog) toepast.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat hij bij zijn aanvraag buitengewone omstandigheden aanhaalde welke in toepassing van art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet zouden wettigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België werd ingediend.

De bestreden beslissing stelt overigens ook nergens het bestaan van dergelijke buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

Aangezien verzoeker zijn aanvraag mede steunde op de inmiddels vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 werd van hem ook niet vereist dat hij dergelijke buitengewone omstandigheden zou aanvoeren.

Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker kan dan ook enkel mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009.

Deze instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest dd. 9 december 2009.

Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt de gemachtigde van de Staatssecretaris op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren.

De beslissing die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden m.b.t. de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch niet meer inzake de gegrondheid ervan.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Vierde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat de integratie en aangehaalde elementen van lokale verankering van verzoeker onmogelijk kunnen weerhouden worden als grond tot regularisatie.

Verzoeker zou zelf hiervoor verantwoordelijk zijn en zich bewust in illegaal verblijf hebben genesteld.

Onverminderd de argumentatie uiteengezet in het eerste onderdeel van het middel, merkt verzoeker op dat deze overwegingen zijn gesteund op een manifest onjuiste vaststelling van de feiten, minstens een verkeerde beoordeling ervan.

De overweging dat de integratie van verzoeker te wijten is aan de eigen houding en voornamelijk gebeurde in illegaal verblijf en dat zij om die reden geen grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging kan vormen, miskent de realiteit welke aan dit dossier ten grondslag ligt.

Eerste vaststelling hierbij is dat verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging reeds indiende in december 2009, dus bijna twee jaar voor de eerste en op 1 augustus 2012 ingetrokken beslissing (dd. 4/10/2011) en meer dan vier jaar voor de kennisgeving van de huidige bestreden beslissing aan verzoeker.

Dit deed hij aldus op een ogenblik dat de Belgische overheid zelf, door het uitvaardigen van de instructie dd. 19 juli 2009 en het zelfs ter beschikking stellen van typeformulieren om in dit verband een regularisatie aan te vragen of te actualiseren, illegaal in het land verblijvende personen als het ware uitnodigde om dergelijke aanvraag in te dienen.

Het feit dat verzoeker daarop is ingegaan, om zich in regel te stellen, kan hem dus moeilijk worden verweten.

Evenmin kan aan verzoeker worden verweten dat deze "regularisatiecampagne" vanuit zowel praktisch als juridisch-technisch oogpunt een toonbeeld van amateuristische improvisatie is gebleken.

Het is bezwaarlijk de schuld van verzoeker dat de uitgevaardigde instructie reeds voor het einde van de periode bepaald voor de indiening van de verzoeken op grond van duurzame lokale verankering werd vernietigd.

De beslissing van de toenmalige Staatssecretaris om het arrest van de Raad van State dd. 9 december 2009 quasi te negeren en onverminderd verder te doen door een invulling te geven aan zijn discretionaire bevoegdheid die, blijkens het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011, strijdig was met de terzake geldende wettelijke bepalingen, was ook niet de verantwoordelijkheid van verzoeker.

Het gegeven dat verzoeker lange tijd heeft moeten wachten op de huidige bestreden beslissing kan evenmin aan zijn eigen houding of handelen worden toegeschreven.

Weliswaar heeft verzoeker gedurende deze periode op illegale wijze in het Rijk verbleven, doch dit slechts in afwachting van een naar recht verantwoorde beslissing over de aanvraag welke hij op volkomen rechtmatige wijze had ingediend.

Deze vaststelling wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris miskend door minstens geen rekening te houden met de inspanningen en bereikte integratie en lokale verankering van verzoeker tijdens de periode sedert de indiening van zijn aanvraag.

Voor de periode van december 2009 tot begin oktober 2011 gaat het argument dat verzoeker zich in de illegaliteit nestelde en naliet een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in te dienen immers niet op.

Deze periode en de geleverde inspanningen interpreteren ten nadele van verzoeker en daaraan zondermeer de verregaande consequentie verbinden dat geen rekening kan gehouden worden met de intussen gerealiseerde elementen van integratie en lokale verankering, geeft blijk van een manifest verkeerde beoordeling van de feiten.

Om deze redenen werd de bestreden beslissing dan ook genomen met miskenning van de zorgvuldigheidsplicht, minstens niet op redelijke wijze gemotiveerd, zodat zij dient te worden vernietigd.

Vijfde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris ondermeer:

“Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij O. B. [...] d.d. 14.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 11.03.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister **onder voorbehoud** van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 07.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.”

Het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract werd dus niet als grond voor regularisatie weerhouden, enkel en alleen omdat op geen arbeidskaart B kon worden bekomen.

Hiermee maakt de gemachtigde van de Staatssecretaris alsnog de facto toepassing van de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 en meerbepaald van criterium 2.8B.

Verzoeker stelt dan ook vast dat het door hem voorgelegde arbeidscontract niet als grond voor regularisatie wordt weerhouden, uitsluitend wegens het niet voldaan zijn aan de voorwaarde van het bekomen van een arbeidskaart B.

Deze voorwaarde is nochtans niet terug te vinden in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker merkt tevens op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van zijn elementen van integratie en lokale verankering, de door hem voorgelegde arbeidsovereenkomst met O. B. [...] dd. 14 december 2009 niet mee in de beoordeling heeft betrokken.

Bij deze beoordeling van de integratie en lokale verankering verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris weliswaar naar de werkbereidheid van verzoeker en een voorgelegde arbeidsbelofte, doch dit kan niet gelijkgesteld worden met een officieel arbeidscontract bij een specifieke werkgever.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien enerzijds de door verzoeker voorgelegde arbeidsovereenkomst niet als grond voor regularisatie in aanmerking werd genomen om de enkele reden dat geen arbeidskaart B werd bekomen en anderzijds deze arbeidsovereenkomst niet werd betrokken bij de beoordeling van de elementen van lokale verankering en integratie van verzoeker.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De in casu bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 uh 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de Wet van 1512.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198 769 van 09.12.2009 en arrest 215.671 van 05 10 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij O. B. [...] d.d. 14122009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 11.03.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tol afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 07.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kon dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou zich hebben ingeschreven voor Nederlandse lessen, dat hij een schoolattest kan voorleggen, dat hij zou de Nederlandse taal redelijk beheersen en door intensieve contacten met zijn naaste omgeving, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij eigenaar zou zijn van een pand, dat hij zijn aankoopakte kan voorleggen, dat hij ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt dat hij aldus werkbereid zou zijn, dat hij zich in het verleden bezighield met de autohandel dat hij een huurovereenkomst kan voorleggen, dat hij een arbeidsbelofte kan voor/eggen, dat hij verschillende getuigenverklaringen kon voor/eggen, dat hij attesten van bekendheid kan voorleggen en dat hij verschillende bankafschriften kan voorleggen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2007 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing heel duidelijk blijkt om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden worden weerhouden als grond voor regularisatie.

De verwerende partij laat gelden dat de vaststellingen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding daarenboven steun vinden in het administratief dossier.

In een eerste onderdeel van het eerste middel heeft verzoekende partij kritiek op de motivering van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, nu voornoemde beslissing stelt dat de integratie en de lokale verankering het gevolg zijn van het illegaal verblijf van verzoekende partij.

Voorts meent verzoekende partij dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een voorwaarde toevoegt aan de wet, door te vereisen dat er een voorafgaandelijke aanvraag om machtiging diende te gebeuren. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 13.12.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ingediend waarin ze zich beroepen heeft op het feit dat zij volkomen geïntegreerd zou zijn, een huurovereenkomst voorlegt, Nederlands leerde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, enz.

De door verzoekende partij ingeroepen integratie is aldus inderdaad het gevolg van het illegale verblijf van verzoekster gedurende de periode voorafgaand aan de verblijfsaanvraag.

Verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis, niets heeft ondernomen om een einde te stellen aan haar illegale verblijf.

Het “nestelen in illegaal verblijf” heeft aldus geenszins betrekking op de periode die dateert van na verzoeksters aanvraag. Terwijl ten overvloede dient te worden opgemerkt dat het louter indienen van

een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis aan verzoekster geen enkel verblijfsrecht verschaft.

De beoordeling die de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie heeft gemaakt in de bestreden beslissing is derhalve geenszins onredelijk.

De verwerende partij laat volledigheidshalve gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

Verweerder benadrukt ten andere dat de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is (zie o.m. R.v.V. nr. 67.787 van 3 oktober 2011, nr. 68.153 van 7 oktober 2011, nr. van 17 oktober 2011), waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aldus op discretionaire wijze kan oordelen.

Geenszins kan worden voorgehouden door verzoekende partij dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd enkel terecht vastgesteld dat de verzoekende partij zich 2 jaar in illegaal verblijf heeft genestelde, en bijgevolg zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin zij zich bevindt. Het kan immers geenszins de bedoeling zijn om het illegaal verblijf te gedogen.

Evenmin kan het de bedoeling zijn om de integratie die voortvloeit uit het illegaal verblijf te betrekken in de beoordeling om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

Terwijl verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nu aan deze arresten geen precedenterwerking wordt toegekend.

“Bovendien hebben arresten van de Raad in een continenter rechtstraditie geen precedenterwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c)) “(R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

Verzoekende partij meent voorts dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij de aanvraag dd. 16.12.2012 de instructie dd. 19 juli 2009 heeft toegepast.

Verweerder laat gelden dat deze beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen.

De Raad van State oordeelde dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid:

“Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.”

Het kan volgens de Raad van State niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis Vreemdelingenwet geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

Derhalve heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Verzoeker gaat bij zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In een tweede onderdeel van het eerste middel houdt verzoekende partij in eerste instantie voor dat de instructie van 19.07.2009 niet vernietigd zou zijn door het arrest van 5.10.2011.

Zulks wordt – in tegenstelling tot verzoeker poogt voor te houden – evenwel niet beweerde in de bestreden beslissing. De verwijzing naar voormeld arrest is louter informatief, teneinde het standpunt van de gemachtigde, dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, te ondersteunen. De verwerende partij merkt ook op dat door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk wordt verwezen naar het arrest van 9.12.2009, waarbij de instructie werd vernietigd.

Verzoeker geeft ook niet aan waarom hij zou zijn gegriefd door de (informatieve) vermelding van het arrest van 05.10.2011, en duidt niet aan waarom door deze vermelding afbreuk zou zijn gedaan aan de terecht motieven van de bestreden beslissing, dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

Verzoekers kritiek dienaangaande kan dan ook niet leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie een verkeerde lezing heeft gegeven van het arrest van 5.10.2011, voorhoudend dat de Raad van State geenszins zou hebben gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19.07.2009 niet meer zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid.

De interpretatie die verzoeker aan voormeld arrest geeft, kan evenwel niet worden aangenomen.

De Raad van State oordeelde immers juist wel dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid:

“Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.”

Het arrest kan niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis Vreemdelingenwet geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

Derhalve heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Verzoeker gaat bij zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

Verzoekers kritiek in het eerste onderdeel van zijn enig middel kan bijgevolg niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel van het eerste middel meent verzoekende partij dat de in casu bestreden beslissing is aangetast door een manifeste tegenstrijdigheid. Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de vernietigde instructie nog steeds toepast, daar de aanvraag ontvankelijk werd verklaard zonder dat er bij deze aanvraag buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat in de bestreden beslissing inderdaad niet wordt gemotiveerd waarom de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, hetgeen, in tegenstelling tot wat verzoekende partij

poogt voor te houden, niet vereist is. De beslissing tot ontvankelijkheid van verzoekers aanvraag is immers een positieve beslissing in hoofde van verzoeker, zodat hij geen belang heeft zich hiertegen te voorzien.

“In casu is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.” (R.v.V. nr. 50.470 van 28 oktober 2010)

Verzoekers kritiek mist dan ook juridische grondslag en kan niet worden aangenomen.

In een vierde onderdeel van het eerste middel heeft verzoekende partij kritiek op de motivering van de in casu bestreden beslissing, nu deze vermeldt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin deze zich bevindt.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij kennelijk voorbijgaat aan het feit dat zij reeds sinds 2007 in België verblijft, en ten andere 2 jaar illegaal in het Rijk heeft verbleven alvorens een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in te dienen.

Verzoekende partij kan dit niet dienstig betwisten.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om te verwijzen naar het 2 jaar durende illegaal verblijf van verzoekende partij. Het komt immers toe aan de vreemdeling zelf om zijn verblijf te regulariseren, hetgeen verzoekende partij kennelijk heeft nagelaten.

Dienvolgens laat verweerder gelden dat de elementen van integratie die verzoekende partij gedurende deze periode heeft opgebouwd, geenszins kunnen leiden tot een regularisatie van zijn verblijf.

In een vijfde onderdeel van het eerste middel meent verzoekende partij dat de vernietigde instructie dd. 19.07.2009 in casu werd toegepast.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij opnieuw lijkt te dwalen, waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie toepassing maakt van de vernietigde instructie dd. 10.07.2009.

De Raad van State oordeelde dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid:

“Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.”

Het kan volgens de Raad van State niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis Vreemdelingenwet geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de Staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

Derhalve heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

“Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS S oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.” (R.v.V. nr. 77.191 van 14 maart 2012)

De vage beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

De verweerder besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Er wordt geen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet aangetoond.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld. *In casu* wordt dan de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Enerzijds omdat uit de brief van het Vlaams Gewest van 7 september 2011 blijkt dat de aanvraag voor de afgifte van een arbeidskaart B geweigerd werd. Anderzijds heeft de verwerende partij ook onderzocht of de integratie van de verzoekende partij een grond tot regularisatie kan vormen.

In casu betwist de verzoekende partij niet dat ze geen arbeidskaart B heeft gekregen. De verzoekende partij stelt wel dat volgens de gemachtigde van de staatssecretaris de afwezigheid van een eerdere poging om een verblijfsmachtiging te verkrijgen aldus een obstakel vormt voor het aanvaarden van de niet-betwiste elementen van integratie en lokale verankering als grond voor regularisatie. In dit verband

wijst de verzoekende partij erop dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bepaalt op grond waarvan een verblijfsmachtiging moet worden toegekend of geweigerd. De verzoekende partij vervolgt dat door op dwingende wijze de voorwaarde te hanteren van een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging om de aangevoerde elementen van integratie en lokale verankering als grond voor regularisatie te kunnen aanvaarden de gemachtigde zelf voorwaarden aan de wet toevoegt en aldus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet miskent. De verzoekende partij meent immers dat door deze handelwijze de gemachtigde ook eigenhandig de hem door de wet toegekende discretionaire beoordelingsbevoegdheid beperkt, nu dit criterium op dwingende wijze wordt toegepast en hem derhalve geen appreciatiebevoegdheid laat. De verzoekende partij stelt dat de formulering van de bestreden beslissing ter zake zeer duidelijk is, met name *“Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”* De *“redenen”* zijn blijkens lezing van de bestreden beslissing het feit dat verzoeker tot zijn aanvraag in december 2009 illegaal in het Rijk heeft verbleven en hij in die periode geen poging ondernam om zijn verblijf te regulariseren.”

De lokale verankering en het verblijf in België van de verzoekende partij worden niet weerlegd en de elementen van integratie in België niet betwist. De verwerende partij meent evenwel dat de integratie van de verzoekende partij onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen. Aangezien zij geen verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en haar integratieproces gebeurde in een periode waarin zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf, kan de integratie om deze redenen onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Vastgesteld moet worden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door *in casu* de aangevoerde elementen inzake haar integratie niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen omdat de verzoekende partij voor de *in casu* bedoelde aanvraag geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend en zich aldus bewust in illegaal verblijf heeft genesteld waardoor haar integratie het gevolg is van haar eigen houding, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de maatschappelijke integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

Bovendien verplicht de verwerende partij met deze handelwijze de vreemdeling om opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, nu hij wel een voorafgaande verblijfsaanvraag heeft ingediend alvorens de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

In de nota met opmerkingen wordt dienaangaande gesteld:

“Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 13.12.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ingediend waarin ze zich beroepen heeft op het feit dat zij volkomen geïntegreerd zou zijn, een huurovereenkomst voorlegt, Nederlands leerde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, enz.

De door verzoekende partij ingeroepen integratie is aldus inderdaad het gevolg van het illegale verblijf van verzoekster gedurende de periode voorafgaand aan de verblijfsaanvraag.

Verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis, niets heeft ondernomen om een einde te stellen aan haar illegale verblijf.

Het “nestelen in illegaal verblijf” heeft aldus geenszins betrekking op de periode die dateert van na verzoeksters aanvraag. Terwijl ten overvloede dient te worden opgemerkt dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis aan verzoekster geen enkel verblijfsrecht verschaft.

De beoordeling die de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie heeft gemaakt in de bestreden beslissing is derhalve geenszins onredelijk.

De verwerende partij laat volledigheidshalve gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)*

- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."*

Verweerder benadrukt ten andere dat de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is (zie o.m. R.v.V. nr. 67.787 van 3 oktober 2011, nr. 68.153 van 7 oktober 2011, nr. van 17 oktober 2011), waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aldus op discretionaire wijze kan oordelen.

Geenszins kan worden voorgehouden door verzoekende partij dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd enkel terecht vastgesteld dat de verzoekende partij zich 2 jaar in illegaal verblijf heeft genestelde, en bijgevolg zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin zij zich bevindt. Het kan immers geenszins de bedoeling zijn om het illegaal verblijf te gedogen.

Evenmin kan het de bedoeling zijn om de integratie die voortvloeit uit het illegaal verblijf te betrekken in de beoordeling om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te kennen."

De Raad betwist niet dat de gemachtigde bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Evenmin betwist de Raad dat er geen enkele wettelijke verplichting is om een vreemdeling te regulariseren indien deze een langdurig verblijf kan aantonen of niet reeds eerder heeft getracht zijn verblijf te regulariseren. De Raad benadrukt evenwel dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes (zie in deze zin RvS 12 februari 2014, nr. 226.401). De gemachtigde kan zich er dan ook niet op redelijke wijze van afmaken door *in casu* de elementen die wijzen op integratie niet te aanvaarden louter omdat de verzoekende partij zich genesteld heeft in jarenlang illegaal verblijf. Verder kan, zoals reeds werd gesteld, nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Het verweer van de gemachtigde, waarbij opnieuw wordt gewezen op het jarenlang illegaal verblijf van de verzoekende partij en wordt bevestigd dat de beslissing van de gemachtigde wel degelijk binnen zijn appreciatiebevoegdheid valt, vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 augustus 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS